

Kovács László

1929–2021

2022. február elsején a Rákoskeresztúri új köztemetőben kísértük utolsó útjára a 93. életévében elhunyt Kovács László vasdiplomás kohómérnök kollégánkat, szakmánk egyik „nagy öregjét”.

1929 májusában született Sopronban. 1952-ben szerezte meg kohász technológusi diplomáját, az utolsók egyike volt, aki kohász hallgatóként végzett Sopronban. Ezt követően mérnök-tanárként kezdett dolgozni a soproni Gépipari Technikumban, majd Budapestre való költözése és nősülése után 1955-től az akkor induló nappali öntőipari technikusképzést segítette Csepelen a Kossuth Lajos Gépipari Technikumban. Volt tanítványai ma is megbecsüléssel és szeretettel gondolnak rá.

1962-től 1990-ig, nyugdíjba vonulásáig, a Vasipari Kutató Intézet tudományos főmunkatársaként a vas- és acélöntvénygyártással kapcsolatos kutatási és fejlesztési feladatokkal foglalkozott, számos új berendezés és technológia bevezetésében vett részt, de még évekig visszajárt Csepelre is oktatni.

Kutatói tevékenysége egyrészt országos célprogramokban meghatározott feladatok kidolgozásához kapcsolódott, másrészt vállalati, kétoldalú szerződésekből körvonalazott konkrét üzemi problémák megoldására vonatkozott. Néhány kutatási területe: az öntöttvas módosítása, csillapítóképeségének vizsgálata, minősítésének problémái. Kutatta többek között a hidegszivós gömbgrafitos öntöttvas és a mangánnal ötvözött ausztenites, nem mágneses öntöttvas tulajdonságait. Már a kezdetek kezdetén foglalkozott a számítástechnika öntészeti alkalmazásával, és a termikus elemzés üzemi alkalmazásának lehetőségeivel. Számos vasöntődében vizsgálta a kupolóke-mencék hő- és anyagmérlegét, majd az indukciós olvasztás előnyeit az olvadék minősége és a gazdaságosság szempontjából.

Közreműködött az öntészeti tárgyú szabványok kidolgozásában, gyakran bízták meg igazságügyi műszaki szakértői feladatokkal, oktatott a Mérnökto-vábbképző Intézetben.

Hazai és külföldi szakmai rendezvényeken számos előadást tartott, folyóiratokban, periodikákban több mint 30 publikációja jelent meg. E mellett se szeri, se száma hosszabb-rövidebb írá-

sainak: könyvismertetéseknek, rendezvényekről szóló beszámolóknak, a fontosabb európai szaklapokban megjelenő cikkek referálásának. Hét könyv szerzője, illetve társszerzője volt, közöttük olyanoké, mint az ötnyelvű Öntödei szótár vagy az Öntészeti kézikönyv.

1977-ben jelent meg szerzőtársakkal írt jelentős szakmatörténeti munkája a BKL Kohászatban – amit mindig „kedvenc lapjaként” említett –, a Magyarország öntészetének fél évszázada címmel.

Szívesen búvárkodott szakmatörténeti kiadványokban, régi dokumentumokban, így nyugdíjasként nagy kedvvel dolgozott 1996–97-ben az Öntödei Múzeum könyvtárában. Rendbe rakta és katalogizálta a közel ötezer kötetes gyűjteményt, öntésztörténeti kutatásokat is folytatott. Az ő ötlete volt az Öntödei Múzeumi Füzetek megjelentetése, több kötetét szerzőként ő jegyezte.

Ő rendezte a múzeumban a szakmai rendezvényeket és öntödéket megőrkítő plakettkiállítást 1998-ban, s készítette el A XIX. századi magyar öntöttvasművészség c. kiállítás tablójának szövegezését.

Az Országos Magyar Bányászati és Kohászati Egyesület Öntödei majd Öntészeti szakosztályának 1950 óta volt a tagja. Vezette az oktatási bizottságot, részt vett több szakcsoport és munkabizottság munkájában. Közreműködött számos szakmai rendezvény szervezésében, ő rendezte sajtó alá az 1978. évi budapesti nemzetközi öntőkongresszus kiadványát.

Majdnem két évtizedig gondozta a Bányászati és Kohászati Lapok 1950-től önállóan is megjelenő Öntöde lapját, annak megszűnése, illetve a Kohászati Lapokba való beolvadása után a BKL Kohászat öntészeti rovatának egyik szerkesztője lett. Ezekben az években állította össze azt az öntészeti szószeretetet, amely mind a mai napig segíti a szakcikk, doktori értekezések szerzőit a helyesírás olykor bonyolult szabályainak betartásában. Igazi pedagógus alkat volt, nem véletlenül kapta diáktársaitól a „Koponya” alias nevet.

Szakmai és egyesületi munkája elismeréseként több minisztériumi és egyesületi kitüntetésben részesült. Szaklapjainkban kifejtett tevékenységéért MTESZ-díjat kapott, 1991-től pedig az

OMBKE tiszteleti tagja volt.

Fiatal korában szeretett rajzolni, egyetemista korában azzal egészítette ki szerény zsebpénzét, hogy Győrffy György erdész professzor több száz preparátumáról készített rajzokat. *Num prematur in annum*, figyelmeztetett néha Horatius szavaival, vagyis az elkészült művet többször olvasd át, csiszolgasd, javítgasd, mielőtt megjelenteted.

Kora előrehaladtával teljesen visszavonult, több ideje maradt régi kedvteléseinek hódolni, így a régitérkép-gyűjteménye darabjait böngészgetni, vagy a megkímélt állapotban őrzött régi lemezjátszóján a rengeteg komolyzenei lemeze valamelyikét meghallgatni. Nem is olyan régen azzal segített, hogy helyes-

írás szempontjából kijavította az egyesület alapszabály-módosításának tervezetét.

Kovács László halálával szegényebbek lettünk. Sokan emlékezünk rá szeretettel, sokunk emlékezetében él tovább. Családja nevében idősebbik lánya, Ágnes búcsúzott tőle, egyesületünk tagsága, a magyar öntőtársadalom, a volt vaskutas és múzeumi kollégák, egykori lapszerkesztő társak és a középiskolás tanítványok nevében pedig dr. Lengyel Károly búcsúztatta, kívánva utolsó Jó szerencsét!

Uránja elhelyezése után a megjelentek a bányász és a kohász himnusz éneklésével fejezték be a gyászszertartást.

LK

Dr. Tamáskovics Nándor 1933–2021

Tamáskovics Nándor a Zemplén megyei Taktaharkány-Jajhalom pusztán született 1933. augusztus 28-án. Alapfokú tanulmányait a helyi uradalmi osztatlan nyolc osztályos elemi iskolában végezte, majd felvételt nyert a miskolci Kohóipari Gimnáziumba, ahol 1953-ban kohászmérnöki oklevelet szerzett.

Pályafutását a nagykanizsai vasöntődében kezdte, ahol műszaki fejlesztői munkakörben dolgozott.

1961-ben a Tüzeléstechnikai Kutatóintézet munkatársa lett. Acéolvasztó kemencék hőtechnikai korszerűsítése, nyersvasgyártás, öntöttvas olvasztás energetikai fejlesztése kutatási témában tevékenykedett.

1963-ban a Nehézipari Műszaki Egyetemen vas- és fémkohómérnöki oklevelet szerzett.

1967-ben sikeres pályázata alapján a MTA külföldi ösztöndíjas aspiránsa lett a Harkói Műszaki Egyetem Kohómérnöki Karán, ahol az öntöttvas olvasztás műszaki paramétereinek összefüggéseit kutatta.

1971-ben megvédte disszertációját és műszaki tudományok kandidátusa címet kapott, melyet a MTA illetékes szakbizottsága ugyanabban az évben honosított, majd a Nehézipari Műszaki Egyetem rektora műszaki doktori oklevelet adományozott számára.

Aspiráns éveit követően visszatért korábbi munkahelyére, ahol tudományos főmunkatársi minőségben osztályvezetői feladatokat látott el.

A Kohó és Gépipari miniszter 1974-ben kinevezte az Ötvözetgyár igazgatójává, ahol ebben a munkakörben dolgozott a nyugdíjkorhatár eléréséig.

Ötvözetgyári tevékenysége során a gyárban jelentősen javultak a munkakörülmények, mérséklődött a környezet-szennyezés, fejlődött a gyártmányok választéka, javult a termékek minősége. Széleskörű nemzetközi kapcsolatokat alakított ki műszaki-tudományos, majd kereskedelmi területeken, melyek jelentősen erősítették az Ötvözetgyár gazdasági pozícióját, nemzetközi tekintélyét.

Hazai és nemzetközi szakmai szervezetek, köztük a Miskolci Akadémiai Bizottság tagja volt több cikluson át. Doktori értekezések, diplomatervek elkészítésének segítője vagy bírálója volt. Gyakran tartott előadást külföldi szakmai konferenciákon, 72 publikációt jelentetett meg, közülük többet idegen nyelven.

Munkáját számos kitüntetéssel ismerték el, többek között megkapta a Kiváló Kohász kitüntetést, a Munka Érdemrend arany fozatát és a Pro Natura Emlékérmét.

Nyugdíjas éveinek nagy részét Miskolcon, özvegyen töltötte. Idejének nagy részét a távolban élő fia és leánya látogatása kötötte le. Visszatelepülését követően kapcsolódott be az OMBKE Diósgyőri Helyi Vaskohász és Öntész Szervezetek közösségébe. Szakmai kötődése, személyes kapcsolatai révén tisztelet övezte, ismert, elismert volt Diósgyőrben.

Egy véletlen baleset következtében 2021. október 13-án hunyt el. Temetése november 26-án, Taktaharkányban volt.

Ismerősei és volt munkatársai nevében mondunk utolsó

Jó szerencsét!

LP, NyD, TN

Dr. Mikó József
1934–2021

Gyémántdiplomás vas- és fémkohómérnök szakos kollégánk szülőfalujának, Sajóbábonynak az Idősök Otthonában december 2-án, életének 88. évében csendesen távozott úgy, ahogyan minden napjait is élte.

A vagyontalan parasztcsalád egyetlen gyermekeként szorgalmának, szülei szerető gondoskodásának és az állami támogatásnak köszönhetően juthatott egyetemre, és vállhatott tanszékvezető egyetemi docenssé. Az 1947 augusztusi oktatási rendelet tette lehetővé, hogy nem 6 elemít, hanem 8 általánost végzethetett. Kohóipari technikumba járt és 1954-ben felvételt nyert a Miskolci Nehézipari Műszaki Egyetem Kohómérnöki Karára. Az ezt követő több mint öt évtizedben az Egyetemváros lett a fő tartózkodási helye. Diplomája megszerzése után 10 évet a Diószeghy professzor által létrehozott TÜKI-ben, majd 1970 után (nyugdíjazásáig és részben azon túl) 2004-ig az egyetem Műszaki Anyagtudományi Karának Tüzeléstani Tanszékén tevékenykedett. Kandidátusi értekezését 1977-ben védte meg, 1992 és 1999 között a tanszékvezetői feladatokat is ellátta.

Már fiatal oktatóként felismerte, hogy a hallgatókat segíteni kell abban, hogy a tanultakat a gyakorlatban is alkalmazni tudják. Ennek köszönhetően sokat tett azért, hogy a tanszék részére korszerű műszerekkel felszerelt kemencecsarnok épüljön. Dr. Farkas Ottóné tanszékvezető irányítása mellett aktívan részt vállalt abban is, hogy a tanszéken az ipari szakmérnökképzést beindíthassák. Ehhez kapcsolódóan az ő javaslatára alakult meg 1990-ben – a TÜKI tudományosan minősített kutatóinak bevonásával – az Energiahasznosítási Kihelyezett Tanszék, amely hatékonyan járult hozzá mind az ipari kemencés szakmérnökök, mind a nappali MSc- és BSc-hallgatók elméleti, gyakorlati oktatása színvonalának emeléséhez. A 90-es évek közepén az ún. „Bokros csomag” gazdasági megszorításainak bevezetésekor – már a tanszék vezetőjeként – a kar megmentéséért kellett megküzdenie. Ennek megoldása céljából válságstábot hoztak létre, hogy megszerezzék a kohászat, a szilikátipari és az energetikai vállalatok támogatását. Sikerral jártak, mert a vállalatvezetők írásos dokumentumokkal

győzték meg a Művelődési Minisztériumot arról, hogy a Kohómérnöki Kar előírt megszüntetése helyett hazánk gazdaságának jövője szempontjából a karon folyó mérnökképzés, valamint kutatói, fejlesztői tevékenység feltétlenül szükséges. Ennek eredményeképpen nem a kar megszüntetése, hanem oktatói, kutatói feladatainak bővítése mellett döntött az akkori kormány.

Mikó József többévtizedes oktatói, kutatói munkája kiterjedt a kohászat és a szilikátipar tüzeléstechnikájának szinte minden részletére. Mindezt 6 egyetemi tankönyvben, 5 külföldi szakfolyóiratban, 14 nemzetközi konferenciakiadványban és több mint 20 hazai szaklapban megjelent cikkében tette közkinccsé. Kiemelkedően sikeres volt az a fejlesztői tevékenysége, mely a kazánok és az ipari kemencék energetikai hatásfokának, a kemencék tűzálló bélése tartósságának növelésére, a hulladékok energetikai hasznosítására és az ipari légszennyezés csökkentésére irányult. Ezekben a témakörökben két szabadalmat nyert találmányát az iparban eredményesen alkalmazták. A szakterületét érintő országos magyar tudományos egyesületeknek természetesen tagja volt.

Józan életű, segítőkész emberként élt. Szabad idejében sok időt töltött a perceszi kertjükben. A természeti környezetben végzett munka számára a felüldülést jelentette. Kedvelt időtöltése volt a magyar nóták gyűjtése is. Családi és baráti összejöveteleken a nótafa szerepét szívesen felvállalta.

Családi élete nyugodt, rendezett volt. Közgazdasági technikus végzettségű felesége is az egyetemen dolgozott. Két fiút neveltek fel és két leányunoka is színesítette idős napjaikat. 51 évet élt boldog házasságban. A felesége halála után időskori betegséggel küzdött, a halála előtti fél évet időotthonban töltötte.

December 6-án Miskolcon, a Deszkateplomban, református szertartás szerint lezajlott végtisztességadás után kísértük végső nyughelyére. Mi, volt kollégái azt ígérjük, hogy emléket kegyelettel megőrizzük, önfeláldozó szakmai, közéleti tevékenységét folytatjuk, és ezzel mondunk Neki utolsó

Jó szerencsét!

Dr. Szűcs István, Dr. Takács István

Horváth Gábor 1942–2022

Horváth Gábor 1942. május 5-én született egy munkáscsalád ötödik gyermekeként Budapesten. Mintakészítő szakmát tanult, szakmai gyakorlatát a Soroksári Vasöntödében folytatta. Itt kezdett dolgozni, miután 1960-ban megkapta szakmunkás bizonyítványát. 1966-tól a Budapesti Vegyipari Gépgyárban mintakészítőként, majd technikusként dolgozott, miután 1971-ben öntőipari technikus oklevelet szerzett.

1971 és 1984 között ismét a Soroksári Vasöntödébe került. Először a mintautem művezetője, majd 1980-tól az üzemvezetője lett. Ez a feladat pályafutásának legnagyobb kihívása és legmeghatározóbb időszaka volt. 50-60 fős mintakészítő szakembergárda munkáját szervezte és irányította, felelt a mintautem teljes munkavégzéséért.

1984-től 1992-ig Súlysápon egy mintakészítő magánvállalkozásnál dolgozott meósként és telepvezetőként, 16 telephelyen mintegy 60-65 mintakészítő szakember munkáját felügyelte és irányította. Kis és közepes méretű fa- és műanyag mintagarnitúrákat készítettek szerszámgyégyárak, járműgyártók és önálló öntödék részére.

1993-ban a Kohászati Karbantartó Szövetkezet bedolgozójaként öt mintakészítő csapatot vezetett.

1994-től az Öntészeti Szolgáltató Kft.-ben dolgozott tovább. A kft. privatizációja után létrejött Patina Öntöde Kft.-nél három kollégájával dolgozhatott tovább a mintaműhelyben.

A Patina Öntöde Kft. által gyártott készre szerelt díszöntvények öntéséhez komoly szakmai tudást igénylő mintagarnitúrákat is készítettek. A teljesség

igénye nélkül ilyen volt a 2-es villamos korlátsora, az 1-es metró feljáró korlátsorának felújítása, a Budai Várban az Ybl-korlátsor, a Váci utcai kandeláberek, padok, bronz csatornafedelek, virágtartó ládák, és az Esztergom–Párkány között újjáépített Mária Valéria-híd címereinek öntőmintái. Ezek a munkák mintakészítő pályájának csúcsát jelentették.

Közben 2002-től nyugdíjasként dolgozott tovább. A később kezdődő gazdasági válság miatt 2014-ben végleg nyugdíjba ment.

Ettől kezdődően szabadideje lehetővé tette, hogy többet foglalkozzon családjával, unokáival és dédunokáival. Rendszeresen találkozott barátaival, mintakészítő kollégáival.

1997-ben lépett be az OMBKE-be. Az Öntészeti Szakosztály Mintakészítő szakcsoportjának tagjaként tevékenykedett, rendszeresen járt a szakcsoport szakmai előadásaira, rendezvényeire.

Szakmai elismerésként 2009-ben megkapta a Mintakészítő Szakcsoport által alapított „Mintakészítésért Ganz Ábrahám-emlékérmét”.

A 2019-től egészségi állapota folyamatosan romlott. Családja türelemmel és szeretettel ápolta, azonban egészségi állapota egyre rosszabbodott. 2022. január 30-án hunyt el.

Temetésén, 2022. február 10-én a Budapest, XX. ker. Pesterzsébeti temetőben a szakma és az OMBKE nevében Katkó Károly szakosztályi alelnök búcsúztatta.

Kedves Gábor! Búcsúzunk Tőled! Emlékedet megőrizzük, nyugodj békében!

Szakmai köszöntésünkkel mondok utolsó Jó Szerencsét!
KK

Jung János 1933–2022

Jung János 1933-ban született Rakamazon. A kiváló tanuló ifjú a gimnáziumi tanulmányai befejeztével a Diósgyőri Kohászatba nyert felvételt, az Alapanyag Kitermelő Részleg robbantó csapatába.

1955-ben az Acélmű hulladékéltető csarnokában kapott munkalehetőséget. Kiváló vezetők és szakemberek segítségével gyarapította tudását. Végigjárta az acélgégyártás minden fázisát, szívta magába a szakmát. Munka mellett tanult a Nehézipari Műszaki Egyetem Kohómérnöki Karán, ahol 1962-ben kohómérnöki oklevelet szerzett vas- és fémkohász szakon.

Vezetésével 1968-ban az Elektroacélműben az acélok gáztartalmának csök-

kentésére vákuumozó berendezés telepítésére, majd egy 50 t névleges teljesítményű elektrokemence építésére kerül sor. 1974-ben megbízták az Acélmű gyáregység vezetésével, amelyet tíz évig irányított. Tele energiával és már jelentős szakmai tapasztalatokkal bámulatatos volt produktivitása, ahogyan önmagát és környezetét inspirálta. Döntéseinek alapja a tények teljeskörű ismerete volt, véleményét mindig őszintén kimondta. Munkatársai tisztelték.

1977-ben letették a Kombinált Acélmű alapját. A világszínvonalú üzem az acélgégyártás minden fázisában új technikát képviselt. Jung János tanult és tanított, példát mutatott a berendezések beüzemelésé-

ben. A hazánkban addig nem alkalmazott LD-acélgyártást, a nagyüzemi folyamatos öntést és a VOD eljárást is sikerre vitte.

Jung Jánost vezetői szolgálata alatt szívesen fogadták hazai és külföldi kohászati üzemekben, konferenciákon, szakmai felkészültségét mindenütt tisztelték, tanácsait igényelték. Hazai és KGST kohászbizottságoknak volt a tagja. Nyitott szemmel járt a világban, a hasznosítható tapasztalatokat hazahozta és munkatársaival megosztotta. Munkásságának része volt a szakmai utánpótlás nevelése is. Szakkönyv megírásával segítette az elektroacéolvervasztár képzést.

Szakmai pályájának és a gyáregység teljesítményének csúcspontján adta át az üzemet 1984-ben. Készáru termelési, majd minőségbiztosítási főmérőként hasznosította több évtizedes üzemi tapasztalatát. Kezdeményezésére a Gábor Áron Kohóipari Szakközépiskolában 1988-ban minőségbiztosítás–számítástechnika szakot indítottak. Kidolgozta a tantervet, az oktatási anyagot és éveken keresztül vállalta az oktatást.

1991-ben vált meg a gyártól és vonult nyugdíjba.

Szakmai munkáját számos elismerés kísérte, Kiváló dolgozó, Munka Érdemrend, Kiváló Munkáért jelvény, Kiváló Kohász kitüntetések vehetett át.

Nyugdíjas éveiben feladatot vállalt a gyár történetének megírásában.

Feleségével a sors adta határig egymást segítve szeretetben éltek, két leánygyermeküket neveltek fel.

Tagja volt az OMBKE-nek. A helyi kohász klubban szeretett kollégáival együtt lenni, gyári emlékeit szívesen közreadta. A diósgyőri elektroacélgyártás 100 éves évfordulóján előadás keretében emlékezett meg az eseményről. Írását a Kohászati Lapokban is leközölték.

Jung Jánost 2022. május 20-án kísértük utolsó útjára a miskolci Szentpéteri kapui temetőben.

Kedves János! Búcsúzom Tőled. Emlékedet megőrizzük A Diósgyőri Kohász munkatársai, az Acélműi kollektíva, az OMBKE diósgyőri kohászklub tagsága és a magam nevében mondok utolsó Jó szerencsét! Legyen nyugodt a pihenésed!

Dr. Nyitrai Dániel

Sasgáti János

1942–2022

Sasgáti János aranydiplomás kohómérnök 2022. április 10-én, életének 80. évében örökre elment.

1942. december 11-én született Szombathelyen. Általános és középiskoláit Szentgotthárdon végezte. Tanulmányait az akkori miskolci Nehézipari Műszaki Egyetem Kohómérnöki Karán folytatta, ahol 1966 júniusában technológus szakos kohómérnöki oklevelet szerzett.

A diploma megszerzése után dr. Nándori Gyula professzor javaslatára és ajánlásával a Soproni Vasöntődében helyezkedett el, ahol akkor nagy technológiai rekonstrukció zajlott.

A fejlesztési terv megvalósításában részt vett Sasgáti János is, melynek során új, három tonnás ívfényes olvasztókemencét, elektromos fűtésű lágyító kemencét, rázó-préselő gépekkel működő konvejtörős formázósorokat, automatizált homokművet és nagyobb méretű magkészítő gépeket állítottak termelésbe.

Sasgáti János a teljes rekonstrukció befejezése után, a próbaüzem idején a Vasipari Kutató Intézet Öntödei Osztályával együttműködve az új olvasztási és öntési technológiák kidolgozásában vett részt. Az üzemi tapasztalatok alapján osztályvezetői, majd főtechnológusi beosztás-

ba került. Itt társadalmi megbízatása is volt, ő volt az OMBKE Öntészeti szakosztálya soproni helyi csoportjának az elnöke. Vezetésével 1968–76 között évente megrendezték a Soproni Mintakészítő és Temperöntészeti napokat.

Ezután rövid időre a Sopron Vas- és Járműipari Szövetkezet elnöke lett, majd 1978-ban visszatért a Vasöntődébe, ahol 1988-ig főmérnök, majd 1990-ig igazgató volt.

Nyugdíjasként a Soproni Szociális Foglalkoztatóban, később a Családsegítő Intézetben dolgozott.

1965-ben megnősült, feleségével, Osztie Terézszel közel 50 évig élt boldog házasságban. Három lányuk született, hat unokája és egy dédunokája sok örömet jelentett nyugdíjas éveiben.

2016-ban vette át a Miskolci Egyetemen aranydiplomáját.

Utolsó útjára április 25-én a soproni régi Szent Mihály temetőben kísértük el, ahol most már feleségével együtt pihen. Szomorú, megtört szívvel búcsúzott Tőle szeretett családja, sok volt munkatársa, barátja, ismerőse.

Emléke sokáig élni fog, nyugodjon békében.

Jó szerencsét!

Mühl Nándor

Szentmártoni Bodó János: Az vasról való ének (részlet)

Kiadva Kolozsvárott 1636-ban

Az békességben nem jó csak henyélni,
Nem jó héában az kenyeret enni,
Szükség az elmét gyakran köszörülni,
Az szép vas dolgát kezd előbeszélni

Ezüst, aranyat erősen dicsérik,
Ládák fenekén igen rejtegetik,
Az ónszerszámot szegekre biggyeszti,
Az vasnak hasznát ezekben sem veszik.

Egy kis aranyat hat forinton adnak,
Sem jó, sem elég egy késre acélnak,
Oly haszontalan, mégis rajta kapnak,
Az szegény vasat alítván csak rossznak.

Aranykével nem sok ember szánthat,
Az ezüstkapa bő bort nem csénálhat,
Az ón az tűzön hamar elolvadhat,
Ideig az vas ott is megmaradhat

Az nagy faházak ha földig leégnek,
Ne örülj annak, bár az cserepének,
De ha vasszegek az hamu közt lesznek,
Szedd fel, továbbá néked hasznot tesznek.

Sok vasat látok az urak kocsiján,
Vas vagyon annak elein s hátulján,
Sok vas az rúdján, vas vagyon az hámfán,
Vas az csatlaján, vas az kerék talpán.

Hova lennének az jeles vitézek,
Kiknek gyakorta vagyon ellenségek,
Ónból ha patkót lóra szegeznének,
Az ütközeten szertelen vesznének.

Vasból csénálnak zabolát lovaknak,
Vassal kaszálnak szénát is azoknak,
Vassal aratnak búzát az országnak,
Vassal csénálnak hordót is az bornak.

A képen Georgius Agricola: De re metallica című,
1556-ban megjelent könyvének vassfeldolgozást
ábrázoló rajza látható.

Vas az eszköze az szegény kádárnak,
Az asztalosnak s az kupagyártónak,
Vassal csénálnak műszert az takácsnak,
Az borbélyok is vassal borotváltnak.

Vassal csénálnak ajtókra erős zárt,
Az titkos lopó hogy ne tehessen kárt,
Vassal csénáltak kőművesek is várt,
Az mészárosok vassal vágnak felsált.

Halál nyilai mikoron meglesnek,
Ábrázatunkon sárga színt is festnek,
Annak tőrben tagok hogy elesnek,
Vassal ásnak sírt az szegény holttestnek.

Az ezerhatszáz és az huszonötben,
Az kelő nyárnak szintén közepiben,
Aranyas vize gyönyörű mentében
Ezeket íram egy hívős szigetben.

WWW.KVARC.HU

Jó szerencsét!

Cégünk több évtizedes tapasztalattal rendelkezik az öntödei homok bányászat és a gyantával bevont homok gyártása terén. Ezúton szeretnénk ajánlani termékeinket további szíves felhasználásra.

Keressen minket bizalommal.

Vevőszolgálatunk:

Tel.:06/30/011-75-86

Email:megrendeles@kvarc.hu

ÖNTÖDEI
HOMOK

KVARC[®]
— ÁSVÁNY —